

nosaltres, amb el fi de descobrir més variats panorames, deixàrem el camí verdader, seguint-ne un altre, més estret, que passa per baix del primer.

Molt plà seguia aquell, fins que, a l'arribar a «Càn Puig», sobtadament emprèn forta la pujada. El caràcter piçarrós d'aquella terra, no era pas gens apropiat per a pujar-lo còmodament i a voltes se perdia entre'l rocam i les salzeredes que tant abunden per aquells indrets.

Després d'un quart d'accidentat camí, prenguérem refresc, escorrent un xic la botella d'en Sarroca, després de mastegar quatre ametlles que portava en Serra.

Des del lloc on estavem assentats, un bonic panorama'ns pagava l'esforç fet. Als nostres peus, un abim d'uns 90 metres se perdia, entre la feréstega verdor dels arbustes que per allí no hi manquen. Ni un sol arbre ens ofería llur protectora ombra contra'ls raigs del sol que, sens compasió, queien sobre nosaltres.

Refets ja de la calor que començava a apoderar-se de nosaltres i esperonats pel desig de contemplar un panorama que ja començavem a endevinar, continuàrem seguint el camí que més i més ens acostava al desitjat turó.

Mai podrem nosaltres, humils narradors de l'inoblidable excursió que férem a Tagamanent, esborrar l'impressió que nostres esperits, agradósament corpresos, sentiren a l'arribar al cim de la muntanya de «Terra Roja» i al contemplar l'imponent panorama que enlluernà, per uns moments, nostra esglaiada vista.

A l'ovirar per una banda la sublim majestuositat de les muntanyes del Montseny i al recórrer amb nostres corpresos ulls el paisatge que com a marc tenia'l Mediterrà, les serres del Tibidabo, Sant Llorenç del Munt i Montserrat, no poderem menys de fer, espontaniament, exclamacions d'admiració i lloança a la mare Natura, que tantes i tant agradoses impresions ens brindava.

En aquell moment solemne de silenciosa contemplació de la Naturalesa, ens despertaren del nostre èxtasi, les sonores campanades que, cridant als humils habitants d'aquells entorns, llençava a l'aire l'històric campanar de Tagamanent.

Allavors ens adonàrem de que'ns faltava quelcom més per a veure i, maquinalement, adreçàrem nostres passos al sorollós dringar de les campanes que'ns convidava a la melangia i tristor.

Quan ens despertàrem de la meditació que s'apoderava de nosaltres, nostre joíós cor esclatà en admiratives exclamacions de lloança a la Naturalesa, que tants bells moments ens proporcionava.

Havent ja continuat el camí, oviràrem a uns 200 metres més endavant, les siluetes dels nostres companys d'excursió que, havent seguit el verdader camí, ens portaven una aventajia d'un quart.

Amb la més gran alegria, ens reunírem amb ells, sota mateix del turó, prop d'una fresca font, que serví de calmant a la sed que tornava a fer-nos patir.

Allí mateix arreglarem nostra minestra i, després de fer alegres fogueres i de convèncer'ns de l'importancia de les graelles de l'amic Serra, que'ns ajudaren a coure'l nostre frugal dinar, ens disposàrem a fer ús de la nostra dentadura, que ja començava a dalir-se, després de tant temps de no fer-les treballar.